

[Indenrigsministeren.]

Hvis det er Tilfældet, vil jeg meget beklage det, da det kan befrygtes at ville splitte Kræfterne, der skulde arbejde med paa Sagen uden for de egentlig offentlige Myndigheder — men det vil selvfølgelig ikke øve nogen Indvirkning paa Myndighedernes Arbejde for den forsvarlige Gennemførelse af de Foranstaltninger, Regeringen og Rigsdagen har besluttet skal træffes.

Ordføreren for Forespørgerne (Ole Bjørn Kraft): Jeg tror ikke, det var rigtig velbetænkent af Indenrigsminister Dahlgaard at indtage den Position, som han forsøgte ved den Tale, Ministeren nys holdt. Det passer sig ikke for en Minister, hvem Partier i Rigsdagen kræver skal gøre Rede for sin Administration, at søge paa forskellig Maade, som Ministeren gjorde det, at skyde Ansvaret fra sig og lægge det over paa de Myndigheder, der sorterer under ham, eller de Organisationer og Institutioner af forskellig Karakter, som er ham behjælpelige med Udførelsen af den Administration, der er paalagt ham. Det var faktisk det, Ministeren ved forskellige Lejligheder gjorde, naar han søgte at dreje de Udtalelser, jeg havde fremsat heroppe, saaledes at der i dem kunde ligge en Anklage, f. Eks. mod Københavns Kommunes Luftudvalg.

Københavns Kommunes Luftudvalg har udført et overordentlig stort og overordentlig anerkendelsesværdigt Arbejde, som fra alle Sider vil blive mødt med Forstaaelse og Anerkendelse. Det er saa meget mere beundringsværdigt, at Københavns Kommune har udført det Arbejde, som den ikke fra Indenrigsministerens Side har modtaget nogen som helst Hjælp dertil. Forholdet er tværtimod det modsatte: naar Ministeren overhovedet i Dag er i Stand til at pege paa, at der de allersidste Maaneder er blevet foretaget forskellige Foranstaltninger, saa skyldes det udelukkende, at der i Københavns Kommunes Udvalg er blevet udført et saa stort og godt Arbejde, som Tilfældet er, paa hvilket Ministeren nu bygger. Sandheden er endvidere den, at dette Arbejde kunde være blevet udført efter min bedste Opfattelse baade hurtigere og til større Nytte for videre Kredse af Befolkningen, hvis Ministeren ikke fuldstændig havde overladt til Udvalget selv at tilrettelægge sit Arbejde, men, saaledes som rimeligt var, havde givet det nogle Retningslinier at gaa efter for det Arbejde, Ministeren selv tillagde saa stor Vægt, at han overhovedet intet havde til Hensigt at ville foretage sig,

før dette Udvalgs Arbejde var tilendebragt.

Jeg har altsaa ikke bebrejdet Københavns Kommunes Udvalg noget som helst, men jeg har bebrejdet Indenrigsministeren, og jeg vil gøre det igen, at han har tilrettelagt hele dette Luftværnsarbejde saaledes, at man maatte afvente dette Udvalgs Resultat, og at Ministeren, selv efter at Udvalgets Resultat forelaa, har ladet lang Tid — flere Maaneder — gaa hen, inden et virkeligt Arbejde kom i Gang.

Naar Ministeren i sin indledende Tale sagde, at der var ingen af de Medlemmer, der havde siddet i Luftværnsudvalget, da den sidste Lov blev vedtaget, som kunde tænke sig, at nogen Ting allerede skulde kunne være gennemført, vil jeg deroverfor gerne sige — og hvis det ønskes, er jeg i Stand til at belægge det med Citater —, at Ministeren jo selv lang Tid, før Loven var vedtaget, og da Loven blev vedtaget, har udtalt, at efter hans Opfattelse var Øjeblikket nu kommet, hvor Tingene skulde gennemføres og vilde blive gennemført i et hurtigt Tempo.

Naar man gennemgaar de forskellige Spørgsmaal, det her drejer sig om, vil man se, at hver Gang man kommer til Indenrigsminister Dahlgaard fra den ene eller den anden Organisations Side eller fra Rigsdagens Side, er han altid rede til at afgive Løfterne om, at nu var Øjeblikket inde, nu skulde man blot tage det med Ro, saa vilde alt gaa, som det skulde. Det har Ministeren gjort over for Dansk Luftværnsforening, og det har Ministeren ogsaa gjort over for Rigsdagen, og naar Ministeren nu siger, at vi kunde ikke tænke os, at noget skulde være gennemført, saa vil jeg blot citere, hvad Ministeren selv har udtalt, da vi behandlede Loven. Da udtalte — med Formandens Tilladelse — Ministeren:

„Nu da vi staar over for Udførelsen i det praktiske Liv af de Planer, der er tilrettelagt i den siden Vedtagelsen af Loven af 1935 forløbne Tid“.

Sandelig, Rigsdagens Medlemmer havde god Grund til at tro, at Planerne var saa vidt fremskredne, at naar Ministeren fik denne uhyre vidtgaaende Bemyndigelse, han søgte om, var Øjeblikket kommet, hvor de i hurtig Rækkefølge efter hinanden vilde blive gennemført.

Det havde vi saa meget mere Grund til at vente, som Forholdet er det, at Ministeren paa et vist Tidspunkt selv stillede sig paa det Standpunkt, at det ikke var nødvendigt for ham at faa nogen